

# MIRIS KRISTŪ

## (1. TES. 4:13-18)

S A B A T A P Ē C P U S D I E N A I

**NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:**

1. Tes. 4:13-18; Ap. d. 17:3; 1. Kor. 15:20-23, 51-58; Jāņa 5:28, 29; Atkl. 20:4-6.

**ATMIŅAS PANTS:**

„Pats Kungs nāks no debesīm, kad Dievs to pavēlēs, atskanot erceņģeļa balsij un Dieva bazūnei: tad pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši.” 1. Tes. 4:16.

**GALVENĀ DOMA:**

Pāvils dod tesalonīkiešiem (un mums) spēcīgu cerību nākotnei, Kristus otrās atnākšanas apsolījumu.

Šīs nedēļas pantos (1. Tes. 4:13-18) Pāvils dod atbildi teoloģiskam pārpratūmam tesalonīkiešu vidū. Lai gan mums nav pilnībā skaidrs, kurā jautājumā bija problēma, daži locekļi noteikti bija noraizējušies par tiem, kas ir miruši pirms Kristus atgriešanās, un par tiem, kas būs dzīvi, kad tas notiks.

Šajā nedēļā mēs pētīsim, ko mēs zinām par situāciju, kas noveda Pāvilu pie 1. Tes. 4:13-18 rakstīšanas. Šajos pantos Pāvils ne tikai izlabo pirmā gadsimta pārpratumus, bet nodrošina arī stabilu pamatu, uz kā var stāvēt 21. gs. kristieši. „Jo Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem.” (Am. 3:7) Pateicoties apustuļa Pāvila pravietiskajai kalpošanai, Kungs mums ir atklājis brīnišķīgas patiesības par Kristus otrās nākšanas raksturu. Pētot šos pantus, lūdz Dievu un pārdomā neticamo cerību, kas mums tajos ir dota.

*Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. augustā!*

# SITUĀCIJA TESALONIKĀ

*Izlasi 1. Tes. 4:13-18. Atrod šajos pantos pavedienus, kas norāda uz nepareiziem uzskatiem Tesalonikas draudzē, kas bija sagādājuši nevajadzīgas grūtības cilvēkiem, kuri turējās pie šiem uzskatiem.* \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

Pāvila laika jūdaismā valdīja dažādi uzskati par gala laiku. Viens no šādiem uzskatiem bija ielavījies Tesalonikas draudzē. Lai gan mēs precīzi nezinām, kas tieši tas bija, šķiet, ka doma bija tāda – lai gan visi Dieva uzticīgie piedalīsies „pasaulē, kas nāks”, tikai tie, kas būs dzīvi, gala laikā tiks paņemti uz Debesīm. Tie, kas nomirs pirms tam, tiks augšāmcelti un paliks uz zemes.

Ja ir šādi uzskati, tad nomirt, pirms ir atnācis gala laiks, bija nopietns zaudējums. Bet tas arī nozīmēja atšķirtību starp tiem, kas ir paņemti uz Debesīm, un tiem, kas ir palikuši uz zemes. Ja tesalonīķieši, kuriem Pāvils rakstīja, būtu patiešām dzīvojuši līdz gala laikam, tad viņi gan būtu uzņemti Debesīs, Kristum otrreiz atnākot, bet viņu mirušie tuvinieki tiktu atstāti uz zemes (skat. 1. Tes. 4:13, 14).

Tāpēc nav pārsteigums, ka Pāvils iesāk Pirmo vēstuli tesalonīķiešiem drīzāk ar komentāru par draudzes nezināšanu, nevis ar „jūs jau ļoti labi zināt”, kas parādās citās vietās (1. Tes. 5:2; skat. arī 4:2). Attiecībā uz pravietojumu par otro nākšanu, bija svarīgas lietas, ko draudze nezināja, un bija arī lietas, ko vajadzēja aizmirst.

Domājot par pravietojumiem, mums ir jāatceras, ka tie nav doti, lai apmierinātu mūsu ziņkāri par laiku un pēdējo dienu notikumu detaļām. Pravietojumi ir doti ētiskos un morālos nolūkos. Dievs ir paredzējis tos, lai mācītu mums dzīvot. Tie ir domāti, lai nodrošinātu iedrošinājumu un mērķi, īpaši ciešanu un zaudējuma gadījumā. Pareizi saprasti, Bībeles pravietojumiem ir dzīvi pārveidojošs spēks. Citiem vārdiem sakot, lai gan ir svarīgi ticēt tā, kā tic adventisti (kas nozīmē ticēt Bībeles pravietojumiem), vēl svarīgāk ir dzīvot saskaņā ar šo ticību.

*Ko nozīmē „dzīvot kā adventistam”? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! \_\_\_\_\_*

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

# BEZCERĪGAS SKUMJAS (1. TES. 4:13)

*Saskaņā ar 1. Tes. 4:13, kāds bija Pāvila mērķis, rakstot 13.-18. pantu? Kāpēc mūsdienās šis pants ir tik svarīgs?* \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

Kāpēc Tesalonikas ticīgie bija noskumuši, it kā viņiem nebūtu cerības? Galvenais faktors droši vien bija īsais laika periods, ko Pāvils pavadīja pie viņiem. Mēs zinām, ka Pāvils runāja par Jēzus nāvi un augšāmcelšanos (Ap. d. 17:3). Ir arī pierādījums, ka viņš runāja par pēdējo dienu notikumiem, lai gan viņa norādījumi tika pārprasti. Bet viņam varēja nepietikt laika, lai izskaidrotu jautājumus, kas saistīti ar ticīgo augšāmcelšanos.

Vēl viens elements ir pagāniskā vide, no kuras nāk lielākā daļa ticīgo, kam Pāvils raksta (1. Tes. 1:9). Lai gan tā laika mistiskās reliģijas piedāvāja dzīvi pēc nāves, lielākā daļa pagānu tai neticēja. Kodolīgu piemēru tam var atrast kādā otrā gadsimta vēstulē: „Man ir tik žēl un es raudu par aizgājušo tā, kā es raudāju par Didimu. Visu, kas bija vajadzīgs, es esmu darījusi, un visi manējie Epafras, un Termutions, un Filions, un Apolons, un Plantas. Bet, neskatoties uz to, pret tādām lietām cilvēks nevar darīt neko. Tāpēc ieprieciniet cits citu. Lai jums labi klājas.” (Citēts: Adolf Deissmann, *Light From the Ancient East* (New York: George H. Doran Company, 1927), 176. lpp.)

Paradoksāli, ka šī vēstule mātei, kura ir zaudējusi savu dēlu, beidzas ar tādiem pašiem vārdiem kā 1. Tes. 4:18, lai gan tie ir izteikti radikāli atšķirīgā griezumā. Ieprieciniet cits citu, lai gan nav nekādas cerības? Tas ir tas, ko viņa teica. Kāds pretstats tam, ko Pāvils saka tesalonīķiešiem!

Pāvila nolūks šajos pantos īsumā ir izteikts pretstatītās frāzēs sākumā un beigās. Pāvils raksta, lai viņiem nebūtu skumjas kā tiem, kam nav cerības (1. Tes. 4:13). Viņa nodoms ir, lai patiesība par Kristus otro nākšanu dotu viņiem lielisku iemeslu iepriecināt citam citu tad, kad jāpiedzīvo zaudējums (1. Tes. 4:18).

*Reiz kāds ir teicis: „Kaut kad mēs visi tik un tā mīrīsim.” Skatoties no pilnīgi cilvēciskas perspektīvas, tā ir patiesība. No Bībeles perspektīvas šāds uzskats ir ļoti tuvdredzīgs. Skatoties nākotnē, kas ir vislielākā cerība Jēzū un kā mēs varam iemācīties atrast mierinājumu šajā cerībā tūlīt pat?* \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

# MIRT UN AUGŠĀMCELTIES (1. TES. 4:14)

Izlasi 1. Tes. 4:14. Kādu cerību Pāvils piedāvā attiecībā uz tiem, kas ir miruši? \_\_\_\_\_

14. pantā Pāvils piedāvā risinājumu bezcerīgu skumju problēmai. Oriģinālā valodā viņš apraksta ticīgos, kas ir miruši, kā tādus, kas „iekrituši miegā caur Jēzu”. Lai gan miegs ir bieži sastopama metafora nāvei Jaunās Derības laikos, ticīgā nāvei parasti lieto izteicienu „aizmidzis Kristū” vai „aizmidzis Jēzū”. Labs piemērs tam ir frāze „Kristū mirušie” no 16. panta.

Otra neskaidrība ar šo pantu ir doma, ka Dievs „vedīs godībā kopā ar Viņu” tos, kas aizmiguši. Daži lasa šo frāzi, domādami, ka tie, kas ar Kristu ir aizmiguši (un, kā viņi domā, mirstot nokļuvuši Debesīs), atgriezīsies kopā ar Jēzu, kad Viņš nāks. Bet šis skaidrojums ir pretrunā Pāvila mācībai 16. pantā, ka mirušo ticīgo augšāmcelšanās notiks otrās atnākšanas laikā, nevis pirms tam.

*Kā 1. Kor. 15:20-23, 51-58 palīdz jums saprast galveno domu, kas izteikta 1. Tes. 4:14?* \_\_\_\_\_

Mēs varam uzzināt, ko Pāvils šeit grib pateikt, ja pievēršam uzmanību viņa galvenajai domai. Viņš velk paralēles starp Jēzus nāvi un augšāmcelšanos un ticīgo nāvi un augšāmcelšanos. Pāvilam nesenā Jēzus augšāmcelšanās bija garantija, ka visi ticīgie arī tiks augšāmcelti, kad Jēzus nāks otrreiz (skat. arī 1. Kor. 15:20-23). Pāvila teoloģija ir konsekventa. „Tāpat, kā mēs ticam” (1. Tes. 4:14) Jēzus nāvei un augšāmcelšanai, mums vajadzētu arī ticēt to augšāmcelšanai, kas ir miruši kā patiesi Jēzus sekotāji.

Pāvils lieto frāzi „caur Jēzu” ar tādu pašu nozīmi kā „uz Kristu” 16. pantā. Galvenā doma, ko viņš grib pateikt tesalonīķiešiem, bija, ka viņu mirušie brāļi un māsas nepaliks uz zemes, kad dzīvie ticīgie tiks paņemti uz Debesīm. Visi dosies uz Debesīm kopā (skat. arī Jāņa 14:1-3). Dievs „nevedīs” augšāmceltos kristiešus uz zemi, kad Jēzus nāks. Tāpat kā Viņš darīja ar Jēzu, viņš „izved” tos no kapiem un kopā ar dzīvajiem ved uz Debesīm. Tieši tāpat kā Jēzus augšāmcelšanās notika pirms Viņa debesbraukšanas, tā būs arī ar Viņa uzticīgajiem sekotājiem.

# PAMOŠANĀS KRISTŪ (1. TES. 4:15, 16)

1. Tes. 4:13-5:11 Pāvils balstās uz Jēzus mācībām, dzīvojot virs zemes. Ir vairāk nekā desmit paralēles starp šiem gala laika pantiem un Jēzus vārdiem Mateja, Marka un Lūkas evaņģēlijos. Bet, kad Pāvils runā par „Kunga vārdu” 1. Tes. 4:15, viņš atsaucas uz Jēzus vārdiem, kas nav uzrakstīti četros evaņģēlijos, bet tas ir izteiciens, ko pats Pāvils mums ir paglabājis (skaidrs piemērs tam ir redzams arī Ap. d. 20:35).

*Izlasī 1. Tes. 4:15, 16. Saskaņā ar Pāvilu, kas notiks, kad Kristus atgriezīsies? Skat. arī Atkl. 1:7; Mat. 24:31; Jāņa 5:28, 29; Ap. d. 1:9-11.* \_\_\_\_\_

Jēzus otrā nākšana būs skaļš notikums. To pavadīs erceņģeļa sauciens un Dieva bazūne. Ikviens to dzirdēs un redzēs (skat. Atkl. 1:7; Mat. 24:31; Jāņa 5:28, 29; Ap. d. 1:9-11).

Bet Pāvila galvenais uzsvars šeit ir uz notikumu secību, Jēzum nākot. Tesaloniķieši bija nonākuši pie ticības, ka nāve pirms Jēzus atgriešanās ietver zināmu priekšrocību zaudēšanu mūžībā, iespējams, mūžīgu fizisku atšķirtību no tiem, kas ir dzīvojuši līdz Jēzus nākšanai.

Šajā pantā Pāvils pārlicina tesaloniķiešus, ka dzīvie ticīgie ne ar ko nav priekšā tiem, kas ir miruši. Mirušie Kristū ir tie, kas celsies pirmie (skat. Atkl. 20:4-6). Tas notiks, pirms dzīvie tiks pacelti, lai satiktos ar Jēzu (1. Tes. 4:17). Mirušie taisnie tiks augšāmcelti un viņiem tiks piešķirta nemirstība kopā ar tiem, kas būs dzīvi, kad Viņš atgriezīsies.

Šie panti nemāca, ka ticīgie nonāk pēc nāves Debesīs. Ja Pāvils mācītu Tesalonikas ticīgajiem, ka viņu mirušie tuvinieki ir Debesīs, kāpēc tad viņiem vajadzētu skumt un kāpēc viņš viņiem to tā vienkārši nepateica? Bet Pāvila piedāvātais iepriecinājums ir atziņa, ka augšāmcelšanās apvienos viņus ar tiem, ko viņi ir milējuši.

*Pārdomā visu, kas notiks, Kristum nākot otrreiz: Viņš nāk padebešos, ikviens redz Viņu, mirušie tiek atdzīvināti, dzīvajiem tiek dota nemirstība un visi kopā tiek uzņemti Debesīs. No vienas puses, tas ir tik nedzirdēti, tik pretēji pierastajām sajūtām, pieredzei un pat tam, ko māca zinātne. Tomēr mums tam jātic. Citādāk mums nav cerības. Ja tu spēj uzticēties Kungam šādos jautājumos, kāpēc gan tev neuzticēties Viņam arī visās „sīkajās” lietās, ar kurām tu cīnies?* \_\_\_\_\_

# IEPRIECINIET CITS CITU (1. TES. 4:13, 17, 18)

*Izlasi 1. Tes. 4:13, 17, 18. Kāds nolūks ir šiem pantiem par Jēzus otro nākšanu? \_\_\_\_\_*

Kā mēs iepriekš runājām, pravietojumu nolūks nav apmierināt mūsu ziņkārību par nākotni, bet mācīt, kā dzīvot šodien. Pēc Pāvila domām, pēdējo notikumu secībai ir praktiska ietekme uz kristieša ikdienas dzīvesveidu. Pravietojumi ir vērtīgi līdz tādai pakāpei, kamēr tie ietekmē mūsu attiecības ar Dievu un citam ar citu. Šajā gadījumā Pāvils gribēja izmantot pēdējo dienu notikumus, lai nestu prieku tiem, kas bija zaudējuši savus mīļos.

*Izlasi 1. Tes. 4:16, 17. Kādi svarīgi Bībeles mācības aspekti par otro nākšanu nav ietverti šajos pantos? Skat. Jāņa 14:1-3, Mat. 24:31, Ap. d. 1:9-11. \_\_\_\_\_*

Šie panti saka, ka ticīgie pievienosies Jēzum gaisā, lai būtu kopā ar Viņu uz mūžīgiem laikiem. Galvenais uzsvars ir uz to, ka cilvēki tiks atkal apvienoti un būs kopā ar Jēzu. Panti klusē attiecībā uz jautājumiem, kurp viņi dosies pēc satikšanās gaisā, un Pāvils nesaka, ka, Jēzum nākot otrreiz, Viņš kopā ar ticīgajiem nolaidīsies uz zemes un šeit valdīs. Faktiski šajā Bībeles daļā runa ir par svēto kustību tikai virzienā – uz augšu. Mirušie ticīgie vispirms pieceļas no saviem kapiem. Tad viņi un dzīvie ticīgie kopā paceļas, lai satiktos ar Kungu gaisā.

Pāvils nodrošina tālāku informāciju 1. Kor. 15:23, 24. Šeit viņš parāda spēcīgu līdzību starp Jēzus un „Kristū mirušo” piedzīvojumu. Jēzus augšāmcelās un devās uz Debesīm kā „pirmais auglis”, kas nozīmē to, ka tiem, kas ir Viņā, būs līdzīgs piedzīvojums.

Svēto ceļa mērķis ir pateikts ārpus Pāvila vēstulēm, Jāņa evaņģēlijā 14:1-3. Kad Jēzus nāks, Viņš ņems Savus mācekļus, lai viņi būtu turpat, kur ir Viņš (Debesīs). Viņš nenāk apvienot viņus tur, kur viņi atrodas (uz zemes). Tāpēc adventisti tic, ka tūkstoš gadu laikā pēc Jēzus atgriešanās (Atkl. 20:4-6), taisnie būs kopā ar Viņu Debesīs, ļaunie būs miruši un sātans būs ieslodzījumā uz zemes, kur nebūs neviena, ko kārdināt vai traucēt. Tikai pēc visiem notikumiem, kas saistīti ar tūkstošgadi, uzticīgie atgriezīsies dzīvot uz zemes (2. Pēt. 3:13, Atkl. 3:12).

*Padomā, cik ļoti neparasta šai pasaulei ir mūsu cerība. Vai gan tas varētu būt citādāk? Galu galā, kādu ilgtspējīgu cerību šī pasaule mums var piedāvāt? Tad kā mēs varam iemācīties neiekrist tajā, kas tik un tā nedod mums nekādu cerību? \_\_\_\_\_*

**TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:**

„Daudzi šo vārdu nozīmi iztulko, it kā Kristus ar aizmigušajiem nāks no Debesīm, bet Pāvils gribēja teikt, ka tieši tā, kā Kristus tika piecelts no mirušiem, Dievs arī nāvē aizmigušos svētos izaicinās no viņu atdusas vietām un ņems sev līdzī uz Debesīm. Ak, cik dārgs mierinājums! Kāda krāšņa cerība! Ne tikai Tesalonikas draudzei, bet visiem kristiešiem, kur tie arī neatrastos.” Elena Vaita „Apustuļu darbi”, 259. lpp.

„Tesalonīkieši bija sirsnīgi pieķērušies domai, ka Kristus nāks, lai pārvērstu dzīvos ticīgos un tos ņemtu pie sevis. Tie rūpīgi sargāja savu draugu dzīvību, lai viņi nemirtu un nezaudētu laimi, ko visi kopā cerēja saņemt, Kungam nākot. Bet viņu mīlie viens pēc otra tika no tiem atņemti; ar sāpēm tie pēdējo reizi noraudzījās aizgājēju sejās, tik tikko uzdriktēdamies cerēt sastapt viņus nākamajā dzīvē.

Atverot un lasot Pāvila vēstuli, draudze saņēma lielu prieku un mierinājumu vārdos, kas atklāja mirušo patieso stāvokli. Apustulis skaidroja, ka, Kristum nākot, dzīvi palikušie nesatiksies ar Kungu pirms tiem, kas Jēzū aizmiguši.” 258. lpp.

**JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:**

1. Pārrunājiet grupā, ko nozīmē „dzīvot kā adventistam”. Kāda tam ir saistība ar dažām no mūsu īpašajām doktrinām, kurām vajadzētu atspoguļoties īpašā dzīvesveidā?

2. Pārdomā cilvēka krišanu, glābšanas plānu un mūžīgās dzīvības apsolījumu. Ko Jēzus izdarīja tādu, kas dod mums cerību un apsolījumu, ka nāve nebūs mūžīga? Kādi mums ir iemesli uzticēties tam, ko Viņš mūsu labā ir darījis? Kā Jēzus augšāmcelšanās pati par sevi piedāvā mums brīnišķīgu cerību, ka mēs tiksim augšāmcelti, ja arī mirstim pirms Viņa atgriešanās? Kā mēs varam gūt iepriecinājumu no glābšanas plāna, īpaši, ja nāve liekas tik galēja, tik pilnīga un tik nežēlīga?

3. Izlasiet skaļi šīs nedēļas pantus kopīgi un tad pārrunājiet, ko tie nozīmē, kādas sajūtas tie jums rada un kādu cerību un apsolījumu jūs tajos atrodat.

**KOPSAVILKUMS:**

Šīs nedēļas pantos Pāvils izlabo daudzus pārpratumus par mirušo stāvokli un notikumiem, kas saistīti ar Jēzus otro nākšanu. Kad Jēzus atgriezīsies, Kristū mirušie celsies vispirms. Tad ticīgie kopā pacelsies gaisā, lai satiktos ar Jēzu. Ticīgie var gūt brīnišķīgu mierinājumu, zinot, ka šķiršanās no mīļotajiem ir tikai īslaicīga.